

Arrest

nr. 174 054 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DE MAEYER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische moslim bent, en op 4 augustus 1987 bent geboren in de El Ghedir wijk in Bagdad. In 2003 bent u verhuisd naar de Al Neria wijk in Bagdad, beide wijken behoren tot Bagdad al Jadida. U woonde samen met uw vader tot diens overlijden in 2007, met uw moeder, uw broer Mohamed (O.V. X; CG X) en zijn sjiitische vrouw en dochter. Uw wijk en al uw buurwijken zijn sjiitische wijken. U ging naar de lagere school in El Ghedir en de middelbare school El Emin in El Neria. Vanaf 2003-2004 begon u te werken als arbeider in een bedrijf dat snoepjes en koekjes maakt, daarna 2 jaar als arbeider in een garage en 8 maanden in een restaurant. In 2014 werkte u niet.

Op een dag in februari 2015 werd u vanuit een voorbijrijdende wagen beschoten. U werd gewond aan uw arm en moest 2 dagen in het ziekenhuis blijven. De kogel doorboorde uw bovenarm. Op 26 juni ging u terug naar het ziekenhuis om een medisch attest aan te vragen maar ze zeiden dat u daarvoor naar de Raad van Bagdad moest gaan die u vroegen om eerst een ander medisch attest te verkrijgen voor ze u een papier gaven om een medisch attest te bekomen. Einde juni 2015 kreeg uw broer een dreigtelefoon, die hij echter niet serieus nam. Op 17 juli 2015 ontving u een dreig-sms en 18 juli een 2e sms. Er stond in dat soennieten niet in hun woning mochten blijven. U nam ze niet serieus en wiste de sms'en de dag nadien. 27 juli in de late namiddag werd geklopt en u ging kijken samen met uw broer Mohamed. U en uw broer openden de deur en er waren 4 gewapende mannen die in een zwarte Ford zonder nummerplaat kwamen voorbijgereden. Ze zeiden dat soennieten het huis moesten verlaten en zijn vertrokken. Uw moeder en de vrouw van uw broer en zijn dochter vertrokken naar uw tante in Tel Hamat. U en uw broer bleven in het huis toen rond middernacht de mannen terugkeerden en het vuur openden. De vensters van de keuken werden vernield. Korte tijd later zijn u en uw broer ook vertrokken naar Tel Hamat. Daar verbleef jullie 3 dagen.

Op 30 juli 2015 verliet u samen met uw broer Mohamed Irak, met het vliegtuig naar Turkije. Van Istanbul bent u naar Izmir gegaan. In Izmir hebben jullie een smokkelaar gecontacteerd die jullie naar Griekenland meenam. Dan zijn jullie naar Athene, Macedonië en Servië geweest. Daar hebben jullie een andere smokkelaar gevonden die de mensen rechtstreeks naar Oostenrijk bracht. Van Oostenrijk ging u met de trein naar België.

Op 19 augustus kwam u in België aan en op 20 augustus meldde u zich aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in Brussel. Uw broer vroeg op dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag, legde u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs (origineel), identiteitskaart (origineel) en een medisch attest (origineel) over de kogel die uw arm doorboorde.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door verschillende tegenstrijdigheden, vaagheden en ongeloofwaardigheden.

Zo beriep u zich in kader van het gehoor op het CGVS op 11 januari 2016 op dezelfde problematiek en dezelfde asielmotieven als deze van uw broer, Mohamed (S.), die op 16 december 2015 gehoord werd door het CGVS. Uit het geheel van jullie beider verklaringen blijkt dat jullie samen woonden, dezelfde problemen invoeren en beide dezelfde problematische situatie invoeren, meer bepaald de bedreiging via telefoon, de bedreiging door 4 gemaskerde en gewapende mannen en de daaropvolgende beschieting van uw huis waarbij jullie beiden aanwezig waren (CGVS gehoorverslag Ahmed (S.) p.6 en CGVS gehoorverslag Mohamed (S.) p.7). Toen uw broer Mohamed gevraagd werd of jullie asielmotieven gelinkt zijn, antwoordde ook hij affirmatief en stelde hij dat u dezelfde problemen als hem had (CGVS Mohamed (S.) p.6). Dit alles zou uw asielrelaas moeten versterken maar dat gebeurt niet. Integendeel wordt uw relaas verzwakt doordat er discrepanties aangetroffen worden zowel in uw eigen asielrelaas als in vergelijking met het asielrelaas van uw broer.

Zo verklaarde u dat u en uw broer tezamen 3 dreigsms'en kregen toen u de aard van uw bedreiging uiteenzette bij Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst Ahmed (S.), vraag 5). Bij het CGVS veranderde u dit naar 2 dreigsms'en die u persoonlijk kreeg, uw broer zou een dreigtelefoon hebben ontvangen (CGVS Ahmed (S.) p.6, 9-10). Die beweerde inderdaad tijdens zijn 2 interviews een dreigtelefoon te hebben gekregen die hij neergooide toen hij de bedreiging hoorde maar sprak nergens in zijn interview bij Dienst Vreemdelingenzaken of in het interview bij het CGVS over de dreigsms'en die u zou ontvangen hebben (Vragenlijst punten 5-7 en CGVS Mohamed (S.) p.2-17). U met deze discrepanties geconfronteerd, stelt u nooit over 3 sms-en te hebben gesproken en u wijt dit mogelijks aan de tolk. Bovendien stelt u zich niet te kunnen herinneren over uw broer te hebben gesproken in kader van uw eerste gehoor bij DVZ (CGVS Ahmed (S.) p.9-10). Uw uitleg kan niet overtuigen daar u wel degelijk zeer expliciet uw broer vermeldde en zelfs aangeeft dat uw verklaringen u voorgelezen werden en u blijkbaar hieromtrent geen opmerkingen had (CGVS Ahmed (S.) p.3; Vragenlijst, punt 7). Bovendien is het toch wel opmerkelijk dat gezien jullie zich beroepen op dezelfde problematiek, uw broer niet eens zou verwijzen naar deze dreigsms'en die u zou hebben ontvangen en die van dezelfde actor van vervolging komen. Beiden stelt u immers dat de inhoud van het telefoongesprek of dreigsms'en gelijklopend is. Zo geven zowel u als uw broer Mohamed (S.) aan dat de dreigsms'en/dreigtelefoons verstuurd/uitgesproken werden door onbekende personen die soennieten 'terroristen' noemden en jullie aanmaanden het huis te verlaten (CGVS Ahmed (S.) p.6; CGVS Mohamed (S.) p.7). Het gaat gezien de door u geschilderde context hier dan ook niet over een verzwijging van uw broer. Die verklaarde

immers duidelijk dat hij de telefonische bedreiging niet serieus nam doordat er tussen de dreigtelefoon en de beschieting niets gebeurd zou zijn (CGVS Mohamed (S.) p.8). Als u dreigsm's'en zou gehad hebben, zou uw broer dat op dat moment zeker vermeld hebben temeer u deze na het telefoontje aan uw broer zou hebben gekregen. Opmerkelijk is ook dat u gevraagd of u wist wat er in dit telefoontje gezegd werd aanvankelijk ontkende dit te weten. Wanneer u dan geconfronteerd wordt met de inhoud geeft u aan dat men hem effectief zou opgedragen hebben het huis te verlaten, maar dat hij dit niet serieus nam (CGVS Ahmed (S.) p.10). Het is toch wel zeer opmerkelijk dat u dit pas aangeeft na confrontatie. U op uw beurt heeft daarenboven noch in uw verklaringen bij DVZ noch in kader van uw initiële verklaringen op het CGVS vermeld dat uw broer opgebeld en bedreigd werd door een onbekende man zoals uw broer beweerde, dit gaf u immers pas aan nadat u gewezen werd op de discrepantie inzake het aantal sms'en die u zou hebben ontvangen en het feit dat uw broer hier niets over zou hebben gezegd (Vragenlijst Ahmed (S.); CGVS Mohamed (S.) p.6). Ook liet u initieel na de bomaanslag te vermelden waarnaar uw broer had verwezen (CGVS Ahmed (S.) p.17; CGVS Mohamed (S.) p.10). Het is dus niet enkel uw broer die uw bedreiging met sms zou vergeten te vermelden zijn, u zelf vermeldde ook bedreigingsfeiten die uw broer zou hebben ondergaan niet spontaan, terwijl ook van u redelijkerwijs mag verwacht worden alle bedreigingen weer te geven die u jullie hebben meegemaakt. De vaststelling dat u dit niet eerder ten overstaan van DVZ vermeldde en dit ook naliel spontaan te vermelden in uw initiële verklaringen op het CGVS komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. U vergoelijkt zulks door te stellen uw eigen verhaal te doen, doch gezien de ernst van de door jullie aangehaalde problematiek, gezien jullie samen naar België reisden en in hetzelfde asielcentrum in België wonen is er geen enkele plausibele reden denkbaar die deze discrepanties zouden kunnen verklaren of verzachten daar er toch van uit kan worden gegaan dat jullie elkaar hiervan op de hoogte zouden hebben gebracht (CGVS Mohamed (S.) p.10). Zulks betreft immers de kern van de door jullie aangehaalde asielmotieven.

Verder verklaarde u op het CGVS bang geweest te zijn en daarom de sms'en gewist te hebben de dag nadien, terwijl u net voordien nog had beweerd dat u de sms'en niet serieus nam en ze daarom wiste (CGVS Ahmed (S.) p. 9-11), wat gelijkloopt met verklaringen van uw broer die zijn dreigtelefoon ook niet serieus nam. Zijn uitleg waarom hij dit telefoontje niet serieus nam, kan bezwaarlijk overtuigen. Hij stelt dat de beller zijn naam niet genoemd had en gezegd had dat soennitische terroristen erger zijn dan honden en niet in de wijk mogen blijven. Daarom dacht uw broer dat het telefoontje niet voor hem was bestemd, hij dacht dat de beller zich van nummer had vergist of een spelletje speelde (CGVS Mohamed (S.) p.7-8). Gezien jullie als enige soennieten in een sjiitische wijk woonden en gezien de door jullie verhaalde dreiging van sjiitische milities wekt de reactie van uw broer, en dat hoeft geen betoog, toch verbazing (CGVS Ahmed (S.), p.4, 12).

Verder legde u weinig coherente verklaringen af over het door u neergelegde medische attest. Zo verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat u het medisch attest, dat u voorlegde als bewijsstuk voor een eerder schietincident op 10 februari 2015 waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn geweest, niet gelezen had toen u gevraagd werd samen te vatten wat in het document staat (CGVS Ahmed (S.) p.3). Dit is toch wel opmerkelijk daar van u, die een asielaanvraag heeft ingediend, mag verwacht worden dat u weet welke bewijzen u voorlegt en wat ze volgens u kunnen bijdragen aan uw verhaal. Verder kon u niet helder weergeven hoe u het attest bekomen hebt (CGVS Ahmed (S.) p.11-13). Zo stelt u naar het ziekenhuis te zijn gegaan om een medisch attest te gaan vragen, dit zou u nodig gehad hebben om een schadevergoeding te kunnen eisen. Daar werd u echter meegedeeld dat u eerst een attest bij de Raad van Bagdad moest gaan neerleggen en met dat attest kon u een medisch attest krijgen, zo geeft u aan. U gevraagd welk document u dan voor de Raad moest neerleggen, kunt u echter geen enkele zinnige verklaring geven. U antwoordt ' ze hadden me niet gevraagd naar een document, maar ik ben naar hun geweest en ze hebben me gevraagd naar een attest en ik vroeg hun naar een attest en dan ben ik naar de kliniek gegaan' (CGVS Ahmad (S.), p.13). Gezien bovenstaande kan dit door u neergelegde document maar weinig overtuigen. Een dergelijk document heeft slechts waarde in kader van overtuigende verklaringen wat hier niet het geval is.

Vervolgens kan er bezwaarlijk geloof worden gehecht aan de door u beweerde bedreiging door sjiitische milities. Uzelf gaf in tegenstelling tot uw broer aan met zekerheid te weten dat de beschietingen die u te verwerken kreeg enkel kunnen gebeurd zijn door het Mehdi leger of Asaib Ahl Al Haq, maar gaf geen andere verklaring dan dat u van wijkgenoten hoorde dat deze milities actief zijn in uw wijk en dat de zwarte auto waarmee ze reden geen nummerplaat had (Vragenlijst Ahmed (S.) punten 5 en 7; CGVS Ahmed (S.) p.6-7). Uw broer wist daarentegen totaal niet te vertellen wie hiervoor verantwoordelijk geacht konden worden, hij hield het op 'sjiitische milities' waarvan hij er een aantal opsomde zonder dit verder te kunnen preciseren (CGVS Mohamed (S.), p.8). Gezien de ernst van de bedreiging die jullie inroepen en de impact die dit op jullie leven heeft gehad, lijkt dit onwaarschijnlijk daar er toch van uit kan worden gegaan dat jullie hierover zouden hebben gesproken. Het is verder ook niet aannemelijk dat u gevisieerd zou worden door sjiitische milities die volgens jullie verklaringen uw huis en jullie als personen

duidelijk viseren doordat ze eerst aankloppen en nadien terugkomen om uw huis te beschieten (CGVS Ahmed (S.) p.6 en CGVS Mohamed (S.) p.7). Want als dat klopt, is het niet plausibel dat u maar enkele kilometers ver zou vluchten naar uw tante die net als u in een sjiitische wijk woont waarvan u toegeeft dat sjiitische milities er actief zijn (CGVS Ahmed (S.) p.6). Uw verklaring dat u er maar 3 dagen verbleven hebt én uw familie die in soennitische wijken wonen geen alternatief vormen daar u hen niet vaak (enkel met de feestdagen om hallo te zeggen) ziet en ze kleiner wonen (CGVS Ahmed (S.) p.9) en de verklaring van uw broer dat hij het precieze adres niet kent, kan niet overtuigen. Jullie vreesden voor jullie leven en dat de vrouw van Mohamed en zijn dochter daar 2 weken langer verbleven en uw moeder maanden later nog steeds op dat adres verblijft is dan ook opmerkelijk (CGVS Ahmed (S.) p.8 en CGVS Mohamed (S.) p.9). U lijkt beiden geen vrees te hebben voor uw familie zo dicht bij uw woning en zeer dicht bij de actoren van vervolging die u persoonlijk viseerden en wilden vermoorden. Deze door u geschildeerde gang van zaken kan dan ook niet overtuigen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs, dient opgemerkt dat deze stukken betrekking hebben op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. Het medisch attest werd in een bovenstaande paragraaf besproken. Deze documenten vermogen dan ook niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS,

noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw broer tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht in artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Inzake het aantal dreigberichten, voert hij aan:

“Verzoeker zou in zijn eerste interview enkel over drie dreigingsen die hij mocht ontvangen, hebben gesproken. Later tijdens het interview bij verwerende partij zou hij dit veranderd hebben naar twee dreigingsen gericht aan hem, en 1 telefoon aan zijn broer.

De broer van verzoeker daarentegen zou slechts enkel gesproken hebben over 1 telefoon aan zichzelf gericht.

Allereerst verklaart verzoeker dat hij nooit over drie dreigingsen heeft gesproken tijdens het eerste interview. Verzoeker vertelde wel dat hij en zijn broer samen drie dreigberichten kregen. Dit gebeurde via sms'en en telefoon. Mogelijks werd 'dreigberichten' vertaald naar het Nederlands als dreigingsen ('berichtjes'), en is hierdoor de verwarring ontstaan.

Verder schrijft verwerende partij in haar beslissing dat het opmerkelijk is dat de broer van verzoeker niet verwijst naar de dreigingsen gericht aan verzoeker. Nochtans, zo stelt men, heeft men tijdens het interview aan de broer van verzoeker gevraagd of er tussen het telefoontje en het schietincident nog iets gebeurd was, waarop de broer van verzoeker negatief antwoordde. Verwerende partij stelt dat dit vreemd is, aangezien verzoeker de dreigingsen zou hebben ontvangen tussen deze twee momenten. Uit de beslissing van verzoeker blijkt echter (deel feitenrelaas) dat deze berichtjes op 17 en 18 juli werden ontvangen, daar waar de dreigtelefoon aan de broer verzoeker pas plaatsvond op 27 juli.

Dat de motivering gewoonweg foutief is.

Bovendien verwees de broer van verzoeker niet naar de twee berichtjes dewelke gericht waren aan zijn broer, en verzoeker verwees niet naar de bomaanslag op zijn broer, aangezien verzoeker en zijn broer enkel hun eigen verhaal vertelde. Dit is zeer ongelukkig, doch hoeft niet te betekenen dat hun verhaal ongeloofwaardig is. De broer van verzoeker verklaart immers, gelijklopend met de verklaring van verzoeker, dat hij één telefoon heeft gekregen voorafgaand aan het schietincident.

Verwerende partij schrijft verderop in dezelfde alinea dat het opmerkelijk is dat verzoeker noch in zijn verklaringen bij het DVZ noch tijdens het interview bij verwerende partij melding zou gemaakt hebben van de anonieme dreigtelefoons aan zijn broer.

Dit is tegenstrijdig met wat men eerder schrijft in de beslissing. Verwerende partij vat immers de beslissing aan, stellende:

"Zo verklaarde u dat u en uw broer tezamen drie dreigingsen kregen toen u de aard van de bedreiging uiteenzette bij DVZ. Bi/ het CGVS veranderde u dit naar 2 dreigingsen die u persoonlijk kreeg uw broer zou een dreigtelefoon hebben ontvangen

Aldus heeft verzoeker wel degelijk in de twee interviews naar de dreigberichten/telefoon tav zijn broer verwezen."

Omtrent de inhoud van de bedreigingen, doet verzoeker gelden:

“Verwerende partij schrijft in haar beslissing dat zij zwaar tilt aan het gegeven dat verzoeker aanvankelijk verklaarde in het interview op het CGVS de inhoud van de telefoon gericht aan zijn broer niet te weten. Na confrontatie met de inhoud van dit gesprek door de interviewer, zou verzoeker deze inhoud wel bevestigd hebben.

Allereerst is verwerende partij verkeerd wanneer men stelt dat verzoeker de inhoud van het telefoongesprek met diens broer pas zou gekend hebben nadat men deze hem had meegedeeld. Zoals reeds eerder uiteengezet, werd ook door verzoeker reeds in de eerste verklaringen naar deze telefonische bedreiging verwezen. Aldus is de conclusie van het CGVS dat verzoeker de inhoud van het telefoongesprek niet zou kennen, foutief.

Bovendien dient er een onderscheid gemaakt te worden tussen 'het later meedelen op verzoek', of 'het niet weten.' Verzoeker wilde vooral zijn eigen verhaal vertellen, en ging dus voornamelijk in op de dreigberichten, en minder op de telefoon gericht aan zijn broer.

Verwerende partij stelt trouwens in dezelfde alinea van de beslissing dat beide broers hetzelfde verklaren omtrent de inhoud, namelijk

"Zo geven zowel u als uw broer Mohamed (S.) aan dat de dreigingsen / dreigtelefoons verstuurd / uitgesproken werden door onbekende personen die soennieten 'terroristen' noemden en jullie aanmaanden het huis te verlaten."

Aldus zijn geen tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en diens broer wanneer zij verklaringen afleggen omtrent de inhoud van het gesprek."

Betreffende de houding ten aanzien van de bedreigingen, stelt verzoeker:

“Verwerende partij stelt dat de houding van verzoeker en zijn broer enigszins verbazing opwekken, nu zij noch de dreigberichten noch het telefoontje serieus nemen.

Verzoeker wenst op te merken dat er op dat ogenblik van het ontvangen van de smjes op 17 en 18 juli nog geen echte concrete bedreigingen waren geuit naar hem of zijn familie. Verzoeker kon op dat moment onmogelijk vermoeden dat er later op de woning zou worden geschoten.

Het gegeven dat verzoeker als een van de weinige soennieten in een sjiitische wijk woonde en er herhaaldelijke dreigingen waren, verandert hier niets aan.

Ook de broer van verzoeker gaf inderdaad aan niet te veel aandacht te hebben besteed aan deze telefoon nu de beller de broer niet bij zijn naam had aangesproken. Bovendien werd er tijdens het gesprek gezegd dat 'soennitische terroristen erger zijn dan honden en niet in de wijk mogen blijven'. De broer van verzoeker dacht aldus dat de beller zich van nummer had vergist of een spelletje speelde.

Bovendien waren er na de eerdere dreigings'en geen bedreigen of effectieve aanvallen meer gebeurd, aldus mochten verzoeker en diens broer er van uitgaan dat ook ditmaal er geen effectieve gevolgen zouden verbonden zijn aan het telefoontje.

Deze houding hoeft verwerende partij dus niet te verbazen.”

Aangaande de verantwoordelijke milities, voert verzoeker aan:

“Verwerende partij stelt in haar beslissing dat men onmogelijk geloof kan hechten aan de beweerde bedreigingen door sjiitische milities.

Als reden voor deze ongeloofwaardigheid verwijst men naar het gegeven dat er door verzoeker en zijn broer verschillend wordt geantwoord op de vraag wie verantwoordelijk zou kunnen zijn voor deze bedreigingen. Verzoeker stelt dat de schietpartijen zou kunnen gebeurd zijn door het Mehdi leger of Asaib Ahl Al Haq. Dit heeft hij van horen zeggen van wijkgenoten. De broer van verzoeker daarentegen houdt het algemener bij 'sjiitische milities', waarvan hij een aantal opsomt.

Deze verschillende antwoorden maken het vluchtverhaal van verzoeker en zijn broer niet ongeloofwaardig. Verzoeker en zijn broer spreken elkaar immers niet tegen. Verzoeker tracht enkel specifiek te antwoorden op de vraag naar de verantwoordelijken. De broer van verzoeker daarentegen houdt meer mogelijkheden open, en somt een aantal mogelijke groeperingen op. Bovendien stelt verzoeker dat beide groeperingen de schietpartij zouden hebben kunnen uitvoeren. Hij beweert aldus niet dat zij daadwerkelijk verantwoordelijk zijn.

Verwerende partij gaat zelfs nog een stapje verder, nu zij stellen dat - gelet op deze vetschillen.de antwoorden - de beide broers niet samen over de mogelijke daders/dadergroeperingen hebben gesproken.

Het verschillend beantwoorden van deze vraag hoeft niet te betekenen dat verzoeker en zijn broer geen gesprek hebben gehad over de mogelijke daders. Deze redenering van verwerende partij is dan ook te kort door de bocht en wordt op geen enkele manier gestaafd.”

Inzake de vlucht en deze van hun familieleden, betoogt verzoeker:

“Verwerende partij schrijft in haar beslissing dat ze niet kan geloven dat er bedreigingen en schietpartijen hebben plaatsgevonden, want als dat klopt, is het niet plausibel dat u maar enkele kilometers ver zou vluchten naar uw tante die net als u in een sjiitische wijk woont waarvan u toegeeft dat sjiitische milities er erg actief zijn.’

Nochtans worden door de broer van verzoeker en verzoeker hiervoor meerdere redenen aangegeven. Dit blijkt uit de verdere lezing van de beslissing. Zo verklaarde verzoeker dat ze uiteindelijk maar drie dagen bij de tante verbleven hebben, dat de familie in andere wijken geen alternatief waren omdat ze deze nooit vaak zagen, ze kleiner woonden, ..

Verwerende partij verwijst in haar beslissing verder naar de verklaring van de broer verzoeker, namelijk dat hij als reden aangaf dat hij naar die welbepaalde familie vluchtte, omdat men het adres niet kende van de andere familie in veiligere wijken. Deze weergave is niet volledig. Ook de broer van verzoeker gaf aan dat men slechts drie dagen bij de bewuste familie is gebleven. Men heeft zich niet meer buiten de woning begeven, en hebben samen alles voorbereid. In dat opzicht was het verblijf bij de tante wel een weloverwogen en veilige keuze.

Dat de verklaring van verzoeker volledig gelijklopend is met deze van zijn broer, en dus als geloofwaardig dient te worden beschouwd.

Bovendien is de redenering van verwerende partij geheel verkeerd wanneer men beweert dat de bedreigingen en schietpartijen niet hebben plaatsgevonden omdat men niet onmiddellijk het land uitvlucht, of naar een welbepaalde wijk trekt. Evident sluit het ene het andere niet uit.”

Verzoeker vervolgt:

“Verzoeker werd in februari 2015 het slachtoffer van een schietpartij vanuit een voorbijrijdende wagen.

Verzoeker legt hiervan een medisch attest voor. Om dit medisch attest te bekomen met het oog op het verkrijgen van een schadevergoeding, diende verzoeker zich eerst tot de Raad van Bagdad

te richten. Deze Raad diende eerst een document op te stellen waardoor het ziekenhuis gemachtigd werd om een medisch attest af te leveren aan verzoeker. (Stuk 4)

4.

Bovengenoemd schietincident op de persoon van verzoeker, maakt het voor verzoeker des te zwaarder om te moeten terugkeren naar volgens verwerende partij 'Veilig gebied'.

Verzoeker raakte door deze schietpartij ernstig gewond. De kogel doorboorde de bovenarm van verzoeker. Ten gevolge van de feiten werd verzoeker opgenomen in het ziekenhuis. Tot op heden draagt verzoeker de gevolgen van deze aanslag.

Voor verzoeker komt het dan ook hard aan dat men hem weigert de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Men kan deze status immers toekennen wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent te mogen stellen dat de mate van willekeurig geweld in Bagdad dermate hoog is, zodoende is er een reëel risico op schade in hoofde van verzoeker.

Er zijn een aantal elementen die deze zienswijze ondersteunen:

Het feit dat verzoeker reeds het slachtoffer werd van dergelijke feiten, toont dit eigenlijk al voldoende aan.

- Daarenboven kan verzoeker verwijzen naar wat verwerende partij zelf in zijn beslissing stelt. Zo zou sinds juni 2014 de veiligheidssituatie ingevolge het grondoffensief van IS geëscaleerd zijn. De meeste personen die Irak ontvluchten zouden dan ook waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire beschermde.

- In casu gaat verwerende partij verder met het bespreken van Bagdad. Men maakt gebruik van volgende bewoordingen:

o 'de veiligheidssituatie in Bagdad is complex, problematisch, en ernstig'

o 'uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds'

o .. is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISI hoofzakelijk op burgers gericht is.'

o 'Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad'

o 'anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden.. (..) Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.'

o 'uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist.'

Daartegenover plaatst verwerende partij dat het openbare leven in Bagdad niet is stilgevallen en Bagdad nog steeds een functionerende grootstad is, onder controle van de Iraakse autoriteiten.

Dat dit bezwaarlijk kan overtuigen. Uit het bovenstaande is duidelijk gebleken dat verzoeker bij terugkeer op elk moment het slachtoffer opnieuw kan worden van willekeurig geweld, zij het door IS, zij het door sjiitische milities of criminele bendes."

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): de kopieën van een attest verkregen van de Raad van Bagdad (bijlage 4) en van identiteitsdocumenten (bijlage 5).

2.2. Verweerder legt op 20 juni 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft de COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad" van 20 juni 2016.

2.3.1. Per brief van 21 augustus 2016 brengt verzoekende partij documenten bij "dewelke betrekking hebben op deze actuele veiligheidssituatie".

2.3.2. De Raad dient te oordelen op basis van de elementen in het dossier zoals deze gekend zijn op het ogenblik van de sluiting der debatten. Verzoekende partij brengt enige documenten bij maar vraagt geen heropening der debatten. De Raad zit evenmin in waarom de heropening der debatten zou moeten worden bevolen op basis van de loutere mededeling van een aantal niet genummerde en niet gespecificeerde documenten. De documenten die werden toegestuurd aan de Raad op 21 augustus 2016 worden buiten de beraadslaging gehouden.

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. Verzoeker betwist niet dat hijzelf en zijn broer zich beroepen op dezelfde problematiek en dezelfde asielmotieven. Dit blijkt voorts genoegzaam uit zowel verzoekers gezegden als deze van zijn broer, zoals met reden weergegeven in de bestreden beslissing.

Omtrent de bedreigingen die verzoeker en zijn broer ontvangen zouden hebben, wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

“Zo verklaarde u dat u en uw broer tezamen 3 dreigings’sen kregen toen u de aard van uw bedreiging uiteenzette bij Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst Ahmed (S.), vraag 5). Bij het CGVS veranderde u dit naar 2 dreigings’sen die u persoonlijk kreeg, uw broer zou een dreigtelefoon hebben ontvangen (CGVS Ahmed (S.) p.6, 9-10). Die beweerde inderdaad tijdens zijn 2 interviews een dreigtelefoon te hebben gekregen die hij neergooide toen hij de bedreiging hoorde maar sprak nergens in zijn interview bij Dienst Vreemdelingenzaken of in het interview bij het CGVS over de dreigings’sen die u zou ontvangen hebben (Vragenlijst punten 5-7 en CGVS Mohamed (S.) p.2-17). U met deze discrepanties geconfronteerd, stelt u nooit over 3 sms-en te hebben gesproken en u wijt dit mogelijks aan de tolk. Bovendien stelt u zich niet te kunnen herinneren over uw broer te hebben gesproken in kader van uw eerste gehoor bij DVZ (CGVS Ahmed (S.) p.9-10). Uw uitleg kan niet overtuigen daar u wel degelijk zeer expliciet uw broer vermeldde en zelfs aangeeft dat uw verklaringen u voorgelezen werden en u blijkbaar hieromtrent geen opmerkingen had (CGVS Ahmed (S.) p.3; Vragenlijst, punt 7).”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Verzoeker tracht ten onrechte te ontkennen dat hij in de vragenlijst niet over dreigings’sen gesproken zou hebben. Zo verklaarde hij aldaar dat hij en zijn broer “dreiging sms’s” ontving, antwoordde hij vervolgens meermaals op de gestelde vragen over deze sms’en en verklaarde hij nogmaals: “Ik en mijn broer ontvingen 3 sms’s” (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). De hypothetische bewering dat verzoekers gezegden “mogelijks” verkeerd werden vertaald, kan niet worden gevolgd. De voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bovendien gaf verzoeker aan dat hij de tolk die hem bij het invullen van de vragenlijst bijstond goed begreep en stelde hij tegen deze tolk geen bezwaar te hebben. Verder ondertekende hij de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Arabisch. Hiermee gaf hij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, vragenlijst). Bij het CGVS verklaarde verzoeker bovendien dat zijn verklaringen in de vragenlijst aan hem werden voorgelezen in het Arabisch, formuleerde hij bij deze verklaringen geen opmerkingen en stelde hij uitdrukkelijk bij deze verklaringen te blijven (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2-3).

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Bovendien is het toch wel opmerkelijk dat gezien jullie zich beroepen op dezelfde problematiek, uw broer niet eens zou verwijzen naar deze dreigings’sen die u zou hebben ontvangen en die van dezelfde actor van vervolging komen. Beiden stelt u immers dat de inhoud van het telefoongesprek of dreigings’sen gelijklopend is. Zo geven zowel u als uw broer Mohamed (S.) aan dat de dreigings’sen/dreigtelefoons verstuurd/uitgesproken werden door onbekende personen die soennieten ‘terroristen’ noemden en jullie aanmaanden het huis te verlaten (CGVS Ahmed (S.) p.6; CGVS Mohamed (S.) p.7). Het gaat gezien de door u geschilderde context hier dan ook niet over een verzwijging van uw broer. Die verklaarde immers duidelijk dat hij de telefonische bedreiging niet serieus

nam doordat er tussen de dreigtelefoon en de beschieting niets gebeurd zou zijn (CGVS Mohamed (S.) p.8). Als u dreigings'ën zou gehad hebben, zou uw broer dat op dat moment zeker vermeld hebben temeer u deze na het telefoontje aan uw broer zou hebben gekregen."

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij beweert dat deze motieven fout zijn omdat het dreigtelefoontje aan zijn broer slechts op 27 juli plaatsvond, dient immers te worden vastgesteld dat dit niet kan worden gevolgd. Uit het niet-betwiste feitenrelaas, dat een correcte weergave vormt van de gezegden die verzoekers broer dienaangaande aflegde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekers broer, p.7), blijkt immers dat de dreigtelefoon reeds zou hebben plaatsgevonden eind juni. Zelfs indien de dreigtelefoon later zou hebben plaatsgevonden, *quod non*, dan nog kon worden verwacht dat verzoekers broer spontane melding zou hebben gemaakt van de dreigings'ën.

Aangaande de bedreigingen die verzoekers broer zou hebben ontvangen, wordt in de bestreden beslissing bovendien met reden gemotiveerd:

"(...) U op uw beurt heeft daarenboven noch in uw verklaringen bij DVZ noch in kader van uw initiële verklaringen op het CGVS vermeld dat uw broer opgebeld en bedreigd werd door een onbekende man zoals uw broer beweerde, dit gaf u immers pas aan nadat u gewezen werd op de discrepantie inzake het aantal sms'en die u zou hebben ontvangen en het feit dat uw broer hier niets over zou hebben gezegd (Vragenlijst Ahmed (S.); CGVS Mohamed (S.) p.6). Ook liet u initieel na de bomaanslag te vermelden waarnaar uw broer had verwezen (CGVS Ahmed (S.) p.17; CGVS Mohamed (S.) p.10). Het is dus niet enkel uw broer die uw bedreiging met sms zou vergeten te vermelden zijn, u zelf vermeldde ook bedreigingsfeiten die uw broer zou hebben ondergaan niet spontaan, terwijl ook van u redelijkerwijs mag verwacht worden alle bedreigingen weer te geven die u jullie hebben meegemaakt. De vaststelling dat u dit niet eerder ten overstaan van DVZ vermeldde en dit ook naliet spontaan te vermelden in uw initiële verklaringen op het CGVS komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. U vergoelijkt zulks door te stellen uw eigen verhaal te doen, doch gezien de ernst van de door jullie aangehaalde problematiek, gezien jullie samen naar België reisden en in hetzelfde asielcentrum in België wonen is er geen enkele plausibele reden denkbaar die deze discrepanties zouden kunnen verklaren of verzachten daar er toch van uit kan worden gegaan dat jullie elkaar hiervan op de hoogte zouden hebben gebracht (CGVS Mohamed (S.) p.10). Zulks betreft immers de kern van de door jullie aangehaalde asielmotieven."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Dat verzoeker weldegelijk gedurende beide interviews spontaan naar de dreigtelefoon ten aanzien van zijn broer zou hebben verwezen, vormt namelijk een loutere ontkenning van de voormelde vaststellingen. Dit geldt nog des te meer nu uit verzoekers terecht aangehaalde verklaringen blijkt dat hij diende toe te geven dat hij naliet dit spontaan te melden en hiervoor een uitleg trachtte te verschaffen. Voor het overige komt verzoeker in deze niet verder dan een loutere herhaling en bevestiging van zijn (uiteindelijke) verklaringen bij het CGVS. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze gezegden gedane vaststellingen.

Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt verder dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over zijn eigen reactie op de bedreigingen. Aanvankelijk gaf hij aan deze bedreigingen niet serieus te hebben genomen, terwijl hij nadien verklaarde bang te zijn geweest. Tevens blijkt uit deze verklaringen dat verzoeker en/of diens broer de bedreigingen niet serieus zouden hebben genomen en hiervoor geen overtuigende verklaring boden. Het is namelijk hoegenaamd niet aannemelijk dat zij, ondanks dat zij als enige soennieten in een sjiitische wijk woonden, ondanks de dreiging die uitging van de sjiitische milities en ondanks dat zij persoonlijk werden bedreigd, ervan zouden zijn uitgegaan dat het een vergissing betrof en de dreigementen zouden hebben afgedaan als zijnde 'niet serieus'.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker en diens broer incoherente verklaringen aflegden over de militie(s) die hen bedreigde(n). In deze wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Vervolgens kan er bezwaarlijk geloof worden gehecht aan de door u beweerde bedreiging door sjiitische milities. Uzelf gaf in tegenstelling tot uw broer aan met zekerheid te weten dat de beschietingen die u te verwerken kreeg enkel kunnen gebeurd zijn door het Mehdi leger of Asaib Ahl Al Haq, maar gaf geen andere verklaring dan dat u van wijkgenoten hoorde dat deze milities actief zijn in uw wijk en dat de zwarte auto waarmee ze reden geen nummerplaat had (Vragenlijst Ahmed (S.) punten 5 en 7; CGVS Ahmed (S.) p.6-7). Uw broer wist daarentegen totaal niet te vertellen wie hiervoor verantwoordelijk geacht konden worden, hij hield het op 'sjiitische milities' waarvan hij er een aantal opsomde zonder dit verder te kunnen preciseren (CGVS Mohamed (S.), p.8). Gezien de ernst van de bedreiging die jullie

inroepen en de impact die dit op jullie leven heeft gehad, lijkt dit onwaarschijnlijk daar er toch van uit kan worden gegaan dat jullie hierover zouden hebben gesproken."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij het met zijn broer zou hebben gehad over de milities. Bijgevolg kon eveneens worden verwacht dat zij over de concrete militie(s) die volgens hen verantwoordelijk waren voor de ernstige bedreigingen en hun vertrek uit hun land van herkomst eensluidende verklaringen zouden afleggen. Indien verzoeker omwille van de gezegden van wijkgenoten en de wagen waarmee hun belagers rondreden werkelijk zeker was te worden bedreigd door het Mehdi-leger of door Asaeb Ahl al Haq, kon aldus worden verwacht dat ook zijn broer dit zou hebben vermeld.

Omtrent het medische attest dat verzoeker neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4; administratief dossier, map 'documenten'), wordt in de bestreden beslissing gesteld:

"Verder legde u weinig coherente verklaringen af over het door u neergelegde medische attest. Zo verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat u het medisch attest, dat u voorlegde als bewijsstuk voor een eerder schietincident op 10 februari 2015 waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn geweest, niet gelezen had toen u gevraagd werd samen te vatten wat in het document staat (CGVS Ahmed (S.) p.3). Dit is toch wel opmerkelijk daar van u, die een asielaanvraag heeft ingediend, mag verwacht worden dat u weet welke bewijzen u voorlegt en wat ze volgens u kunnen bijdragen aan uw verhaal. Verder kon u niet helder weergeven hoe u het attest bekomen hebt (CGVS Ahmed (S.) p.11-13). Zo stelt u naar het ziekenhuis te zijn gegaan om een medisch attest te gaan vragen, dit zou u nodig gehad hebben om een schadevergoeding te kunnen eisen. Daar werd u echter meegedeeld dat u eerst een attest bij de Raad van Bagdad moest gaan neerleggen en met dat attest kon u een medisch attest krijgen, zo geeft u aan. U gevraagd welk document u dan voor de Raad moest neerleggen, kunt u echter geen enkele zinnige verklaring geven. U antwoordt ' ze hadden me niet gevraagd naar een document, maar ik ben naar hun geweest en ze hebben me gevraagd naar een attest en ik vroeg hun naar een attest en dan ben ik naar de kliniek gegaan' (CGVS Ahmad (S.), p.13). Gezien bovenstaande kan dit door u neergelegde document maar weinig overtuigen. Een dergelijk document heeft slechts waarde in kader van overtuigende verklaringen wat hier niet het geval is."

Verzoeker beperkt zich ertoe het medische attest opnieuw neer te leggen, zonder ook maar enige poging te doen teneinde de voormelde motieven te ontcrachten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worde, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat hij in zijn bovenarm/schouder werd geraakt en dat het enkel een vleeswond betrof, zodat niet kan worden ingezien waarom op het neergelegde medische attest een stempel van de dienst urologie is opgenomen (administratief dossier, gehoorverslag verzoeker, p.12).

Verzoekers overige documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

Waar uit de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan tot slot nog worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou worden gevisieerd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.4. Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake zijn asielmotieven, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen en vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden.

Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS